

Διδάσκαλε αγαθέ τί ποιήσας ζωήν αιώνιον κληρονομήσω; (Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης, Θεολόγος)

/ [Πεμπτούσία](#)

Στη σημερινή Ευαγγελική περικοπή ακούσαμε για τη συνάντηση και συνομιλία του Ιησού Χριστού με ένα πλούσιο Ιουδαίο άρχοντα, άνθρωπο καλοπροαίρετο και αυστηρό τηρητή των εντολών του Νόμου, ο οποίος πλησίασε τον Κύριο με αληθινή φιλομάθεια και ειλικρίνεια θέτοντάς του το ερώτημα τι έπρεπε να κάνει, ώστε να κληρονομήσει την αιώνια ζωή «Διδάσκαλε αγαθέ, τί ποιήσας ζωήν αιώνιον κληρονομήσω;»[1].

Ανεζήτησε λόγο και συμβουλή από τον Κύριο, γιατί στα βάθη της καρδιάς του αναζητούσε τον δρόμο της σωτηρίας και τελειότητας. Ήταν άνθρωπος με φόβο Θεού, είχε ζωή καθαρή, είχε πίστη. Ακόμη και η ερώτηση που έκανε: «τί έτι ύστερῶ», δηλώνει την αγωνία που είχε ο νέος για τη σωτηρία του. Ο ιερός Χρυσόστομος στο σημείο αυτό παρατηρεί ότι η ερώτηση του νεανίσκου ήταν σημάδι της μεγάλης του επιθυμίας, για να σωθεί.

Ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός του υποδεικνύει λέγοντάς του να τηρήσει πιστά τις εντολές του Θεού, τον παραπέμπει στον Μωσαϊκό Νόμο. Ο Νόμος λειτουργούσε ως «παιδαγωγός εις Χριστόν» και η εφαρμογή του οδηγούσε τον άνθρωπο της Παλαιάς Διαθήκης στην αγάπη, την αλήθεια και τη Χάρη του Χριστού.

Τί να είναι, άραγε, οι Θείες εντολές; Πώς ωφελούν την ανθρώπινη ύπαρξη; Οι εντολές του Θεού είναι το κριτήριο για το ποιο είναι το θέλημα του Θεού, το οποίο ασφαλώς είναι η σωτηρία του ανθρώπου. Εκείνος που τηρεί τις εντολές του Θεού, έχει την Χάρη και την αγάπη του Τριαδικού Θεού. Αυτό μας το διαβεβαιώνει ο ίδιος ο Κύριος «ὁ ἔχων τὰς ἐντολάς μου καὶ τηρῶν αὐτάς, ἐκεῖνός ἐστιν ὁ ἀγαπῶν με»[2]. Οι εντολές του Θεού είναι η οδός προς την αιώνιο ζωή, είναι οι οδοδείκτες που μας προφυλάσσουν από τους γκρεμούς της αμαρτίας. Ο άγιος Συμεών ο νέος Θεολόγος μας λέγει «ὅτι ὅποιος φυλάττει τις εντολές αὐτός μάλιστα φυλάττεται ἀπό τις εντολές διότι λυτρώνεται ἀπό τα πάθη και τις αμαρτίες».

Ο νέος αυτός άρχοντας, λοιπόν, τηρούσε από νεαρής ηλικίας τις Θείες εντολές, νικώντας τα διάφορα νεανικά του πάθη, όπως την σάρκα του, τον εγωισμό του, τις ιδιορρυθμίες του, όμως ένα πάθος δεν κατάφερε να νικήσει. Το πάθος της φιλαργυρίας και του πλούτου. Βρισκόταν μεταξύ των επιγείων και των ουρανίων θησαυρών, μεταξύ των υλικών αγαθών του μάταιου τούτου βίου και των πνευματικών αγαθών του παραδείσου, μεταξύ του Θεού και του μαμωνά. Επιθυμία του ήταν να συμβιβάσει τις ανέσεις και την δόξα του πλούτου με την λαμπρότητα του ουρανού. Δεν μπορούσε να αντιληφθεί, όμως, ότι «οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καὶ μαμωνᾶ»[3].

Ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός του υποδεικνύει να τηρήσει ακόμη μία σημαντική και

απαραίτητη εντολή λέγοντάς του να πωλήσει όλα όσα είχε και να δώσει τα χρήματά του στους φτωχούς και στη συνέχεια να Τον ακολουθήσει. Του είπε να κάνει κάτι μεγάλο, γιατί η διανομή της περιουσίας στους πτωχούς για τους Ιουδαίους ήταν κάτι το ανήκουστο, αλλά του έδωσε και μεγάλα έπαθλα «ἔξεις θησαυρόν ἐν οὐρανῷ»[4]. Του υποσχέθηκε να τον κάνει πιο πλούσιο, τον προέτρεψε να δώσει τα φθειρόμενα, ώστε να κερδίσει τα μένοντα και αιώνια.

Ο άρχοντας δεν άντεξε στο άκουσμα αυτής της προτροπής και απομακρύνθηκε από το Χριστό, γιατί αδυνατούσε να την υλοποιήσει, «ἀπῆλθε λυπούμενος»[5]. Αντί να σπεύσει να κατακτήσει την ουράνια βασιλεία, να γίνει δηλαδή μαθητής του Θεανθρώπου, αυτός στεναχωρήθηκε γιατί του φαινόταν ακατόρθωτο να αποχωρισθεί τα πλούτη του. Δεν επιθυμούσε να απομακρύνει, να εξοντώσει από την καρδιά του, το φοβερό αυτό πάθος της φιλαργυρίας και του πλούτου.

Όταν ο Χριστός είδε το νέο να φεύγει απελπισμένος και απογοητευμένος ανέφερε ότι δύσκολα θα μπουκ στη Βασιλεία του Θεού αυτοί που έχουν χρήματα. Είναι πιο εύκολο μία καμήλα να περάσει από τη μικρή τρύπα της βελόνας, παρά να μπει ο πλούσιος στη Βασιλεία του Θεού[6]. Μόλις άκουσαν αυτό, εκείνοι που βρίσκονταν κοντά στον Ιησού, του έθεσαν το ερώτημα ποιος να μπορεί να σωθεί. Τότε, ο Κύριος τους έδωσε την εξής απάντηση: «τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστίν»[7]. Δηλαδή, η Χάρις του Τρισαγίου Θεού κάνει δυνατά όχι μόνο τα δύσκολα, αλλά και τα αδύνατα.

Μόνο η χάρις του Θεού μπορεί να κάνει τον κάθε άνθρωπο να απαγκιστρωθεί από την προσκόλλησή του στα διάφορά του πάθη και επιθυμίες. Σε όποιο πάθος και αν έχουμε κάποια αδυναμία, θα πρέπει να συνειδητοποιούμε ότι στο δρόμο προς τη Βασιλεία του Θεού χρειαζόμαστε όλοι μας τη Χάρη του Θεού. Κανείς δεν μπορεί από μόνος του να υπερνικήσει κάποιο του πάθος.

Στην περίπτωση του πλουσίου της σημερινής Ευαγγελικής περικοπής, έχουμε την αρνητική χρήση του πλούτου, από την οποία φαίνεται η απληστία και η εξάρτηση του νέου από τα υλικά αγαθά, ταυτόχρονα όμως και ο κίνδυνος της απώλειας της αιώνιας ζωής.

Στο σημείο αυτό πρέπει να διευκρινιστεί ότι ο πλούτος δεν είναι κάτι κακό που ο κάτοχός του οδηγείται στην απώλεια. Αυτό που οδηγεί στην απώλεια είναι η κακή του χρήση. Η καλή του χρήση οδηγείται στον Παράδεισο. Και ο πλούτος είναι μέρος της δημιουργίας του Θεού, η οποία στην Αγία Γραφή χαρακτηρίζεται «λίαν καλή».

Το ερώτημα αυτό που έθεσε ο νέος στον Ιησού, δηλαδή το τι έπρεπε να κάνει για

να κληρονομήσει την αιώνια ζωή, το θέτουμε στον εαυτό μας; Ερευνούμε τον εαυτό μας για να δούμε πού υστερούμε ώστε να γίνουμε και εμείς άξιοι της βασιλείας του Θεού; Ή μήπως καθησυχάζουμε τον εαυτό μας αγνοώντας τις μερικές μας ελλείψεις; Αιώνια ζωή χωρίς τον Χριστό δεν υπάρχει. Η αιωνιότητα χωρίς τον Χριστό είναι η Κόλαση.

Το σημερινό Ευαγγελικό ανάγνωσμα μας φανερώνει τον ορθό τρόπο με τον οποίο πρέπει να αγωνιζόμαστε πνευματικά. Πνευματική ζωή σημαίνει πρώτα απ' όλα ταπείνωση, σημαίνει υπέρβαση του εαυτού μας, του εγώ μας, και ολοκληρωτική αφιέρωση στις προσκλήσεις του Κυρίου μας.

Αγαπητοί μου αδελφοί, ας στρέψουμε την καρδιά μας στα μη βλεπόμενα, ας τοποθετήσουμε στην πρέπουσα θέση τη γη απέναντι στον ουρανό και ας κατανοήσουμε ότι ναι μεν είμαστε και κατοικούμε προσωρινά σε αυτή την γη, όμως ο προορισμός μας είναι ο ουρανός. Στόχος του ανθρώπου είναι να κερδίσει την Βασιλεία του Θεού, την οποία ο Κύριός μας ετοίμασε για το τελειότερό του δημιούργημα, τον άνθρωπο, και μόνο για τον άνθρωπο. Αμήν!

[1] Λουκά 18, 18

[2] Ιωάννη 14,21

[3] Λουκά 16,13

[4] Λουκά 18,22

[5] Ματθαίου 19,22

[6] Λουκά 18,25

[7] Λουκά 18, 27